

JOSIE SILVEROVÁ

Den, kdy jsem zahlídla lásku

JOSIE SILVEROVÁ

Den,
kdy jsem zahlídla
lásku

Přeložila Dominika Křestánová

JOSIE SILVEROVÁ

Den, kdy jsem zahlídla lásku

Z anglického originálu *One Day in December* vydaného nakladatelstvím Penguin Books v roce 2018 přeložila Dominika Křesťanová.

Jazyková redakce Kateřina Keilová

Návrh obálky Klára Šimečková

Sazba a grafická úprava Klára Šimečková

Korektury Diana Štelová

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7368. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 368 stran

Vytiskl FINIDR.

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd,
London

Text copyright © Josie Silver, 2018

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Dominika Křesťanová, 2019

ISBN 978-80-271-1139-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-1138-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-2862-9 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Pro Jamese, Eda a Alexe, s láskou.

2008

21. prosince

Laurie

Je zázrak, že se kdokoli z lidí, kteří v zimě cestují veřejnou dopravou, na místě nesloží pod přívalem bacilů. Posledních deset minut kolem bez přestání někdo kašle a kýchá, a jestli na mě ta ženská přede mnou ještě jednou vytřeše spršku lupů, ať se pak nediví, když ji poliju zbytkem vystydlé kávy, která už se stejně nedá pít, protože je plná šupinek její kůže.

Jsem tak utahaná, že bych byla schopná na horní plošíně hou-pajícího se nacpaného autobusu v tu ránu usnout. Zaplať pánbůh, že mám pro tyhle Vánoce konečně po práci, protože jsem přesvěd-čená, že bych psychicky ani fyzicky nezvládla už ani jednu jedi-nou směnu v recepci toho úděsného hotelu. Ze strany zákazní-ků je sice pult vyzdobený girlandami a půvabnými světýlky, ale jakmile vkročíte za závěs, ocitnete se v bezútěšném pekle. Vlast-ně spím už teď, ačkoli jsem vzhůru. Líně spřádám neurčité plány na to, jak se hned zítra ponořím do dobře známé nostalgie rodi-čovského domu a do příštího roku z něj nevytáhnu paty. Mezičas ve vlastním dětském pokojíčku v poklidné vesničce v Midlands je po měsících v Londýně něco jako útěšné zastavení v čase, byť moje vzpomínky na dětství nejsou jen šťastné. Ani těm nejsoudržněj-ším rodinám se nevyhýbají tragédie a ty naše, musím říct, přišly

časně a řaly hluboko. Teď se tím ale nehodlám zabývat, protože Vánoce by měly být svátky naděje, lásky a, v tuhle chvíli toho nej-lákavějšího, spánku. Spánku prokládaného soutěžením v obžerství s mým bratrem Darylem a jeho přítelkyní Annou a obvyklou škálou unylých vánočních filmů. Protože jak by se kdy mohl omr-zet pohled na nešťastníka, který stojí v mrazu a drží nad hlavou ceduli, na níž oznamuje ženě svého nejlepšího kamaráda, že jeho zlomené srdce nikdy nepřestane bít jen pro ni? I když – je to ro-mantické? Nejsem si jistá. Chci říct, svým způsobem ano, v tako-vém tom kýčovitě sentimentálním smyslu, ale zároveň je ten člověk absolutně nejhorší kamarád na planetě.

Pouštím bacily z hlavy, protože už jsem jich bezpochyby vstře-bala dost a dost, aby mě zabily, kdyby jim o to šlo, opřu se čelem o zamlžené okno a sleduju, jak kolem mě ubíhá Camden High Street rozzářená třpytivými vánočními světly a v blyštících se vý-lohách zatuchlých obchodů se nabízí všechno možné od kožených bund po nevkusné londýnské suvenýry. Ještě nejsou ani čtyři od-poledne, ale Londýn už se noří do šera. Dneska se snad vůbec ne-rozjasnilo.

Můj odraz mi naznačuje, že bych si měla vytáhnout z vlasů cha-boučkou svatozář vánočního řetězu, kterou mi vnutila ta kráva ředitelka, protože vypadám, jako bych se ucházela o roli archan-děla Gabriela ve školní besídce, ale vlastně je mi to úplně jedno. V tomhle autobuse si toho rozhodně nikdo nevšimne, ani chlapík v provlhlé bundě, co podřimuje nad včerejšími novinami vedle mě a zabírá víc než svou polovinu sedačky, ani partička školáků, co haleká na zadních sedadlech, a už vůbec ne ta ženská s lupy, co sedí přede mnou a na uších se jí blyští náušnice ve tvaru sněho-vých vloček. Těžko si nevšimnout ironie toho módního doplňku. Kdybych byla mrcha, zaklepala bych jí na rameno a upozornila ji, že tím zbytečně upoutává pozornost na závěje vloček, které kolem

sebe rozsévá, kdykoli potřese hlavou. Ale nejsem mrcha, nebo jen taková ta tichá, co se spokojí s nevyslovenou myšlenkou pro sebe. Jako ostatně my všichni, ne?

Ježíši, kolikrát bude ten autobus stavět? Mám to k bytu ještě pěkných pár mil, a už je tu narváno jako v dobytčáku na trh.

No tak dělej, pobízím ho v duchu. *Hni se. Odvez mě domů.* I když domov teď bude pěkně depresivní místo, protože moje spolubydlící Sara odjela za rodiči. Ještě štěstí, že zítra vypadnu taky, připomínám si.

Autobus kodrcavě zastaví na konci ulice a já se dívám dolů, kde se proud lidí dere ven a další se zároveň snaží nastoupit. Člověk by měl dojem, že jsou to účastníci soutěže o co největší počet osob na co nejmenším prostoru.

Na jedné ze sklápěcích laviček na zastávce někdo sedí. Očividně to není jeho autobus, protože je zabraný do knížky v tvrdé vazbě, kterou drží v rukou. Zaujme mě na první pohled, protože si všeho toho strkání a tlačení přímo před sebou vůbec nevšímá. Působí to trochu jako takový ten rafinovaný filmový efekt, kdy herec zůstává úplně nehybný a celý svět se trochu rozostřeně točí kolem něj.

Do tváře mu nevidím, vidím jen temeno pískové žlutých vlasů zastřížených na polodlouho. Kdyby rostly dál, budou se nejspíš vlnit, domýšlím si. Je zachumlaný do tmavomodrého vlněného saka a šála vypadá, jako by mu ji někdo upletl. Oproti střízlivému zbytku oblečení – tmavým přiléhavým džínům a vysokým botám – působí kýčovitě a nepatřičně. Je plně soustředěný na svou knížku. S přimhouřenýma očima se pokouším rozluštit, co čte, rukávem kabátu stírám páru z okna.

Nevím, jestli to způsobil tenhle pohyb ruky, nebo jestli se do jeho periferního vidění vloudilo zablýsknutí náušnic té ženské s lupy, ale zvedne hlavu, párkrát zamrká a zadívá se na moje okno. *Na mě.*

Zíráme přímo na sebe a já nedokážu odvrátit pohled. Cítím, jak se mi pohybují rty, jako bych chtěla něco říct. Pánbůh ví co, ale, zničehonic, najednou nutně musím z autobusu ven. Posedne mě nepřekonatelná potřeba vystoupit a dostat se k němu. Ale neudělám to. Nehnu ani svalem, protože vím, že nemám nejmenší naději protáhnout se kolem chlapíka v bundě na vedlejším sedadle a procpat se narvaným autobusem ven, dřív než se zase rozjede. A tak se ve zlomku vteřiny rozhodnu zůstat na místě a místo toho se ho výboji žhavé a zoufalé touhy, která mi srší z očí, pokouším přimět, aby nastoupil.

Není to krasavec z filmu, není ani klasicky pohledný, ale čiší z něj taková ta intelektuálská neupravenost a šarm, kterého si sám není vědom, mě ale naprosto dostává. Na dálku dost dobře nevidím, jaké má oči. Zelené, mám dojem, nebo možná modré?

A co se nestane. Můžete si myslet, že je to jen moje zbožné přání, ale jsem si jistá, že stejný blesk z čistého nebe zasáhl i jeho, jako by se záblesk nečekaně rozvětvil a spojil nás dohromady. Poznání, nefalšovaný elektrický výboj v překvapeně vykulených očích. Bezděčně se podívá způsobem, jakým se člověk přesvědčuje, jestli opravdu náhodou narazil na nejlepšího dávného kamaráda, kterého neviděl spousty let a nemůže uvěřit, že ho zase vidí.

Je to ten pohled, který říká *No ahoj a Panebože, to jsi ty a To snad není pravda, já tě tak rád vidím*, to všechno zároveň.

Střelí pohledem po zmenšující se frontě nastupujících a pak zpátky po mně, a já jako bych slyšela myšlenky, které se mu ženou hlavou. Říká si, jestli není praštěný nápad nastoupit, co by mi asi řekl, kdyby mezi námi nebylo sklo a dav lidí, a jestli by si nepřipadal trapně, kdyby vzal schody po dvou a doběhl za mnou.

Ne, přesvědčuju ho na dálku. Ne, nepřipadal by sis trapně. Já bych to nedopustila. Prostě koukej nastoupit, jasný? Zírá přímo na mě a pak se mu široké rty pomalu roztáhnou do úsměvu, jako by

ho už nedokázal zadržovat. A já se usmívám na něj a skoro se mi točí hlava. Taký se tomu nedokážu ubránit.

Prosím, nastup. Luskne prsty, jako by se najednou rozhodl, zaklapne knížku a strčí ji do batůžku, který má mezi kotníky. Jde blíž a já zadržuju dech a tisknu dlaň na sklo, pobízím ho, aby si pospíšil, a zároveň slyším odporné zasyčení, jak se dveře zavírají, a škubnutí, když řidič povolí ruční brzdu.

Ne! Ne! Panebože, opovaž se z té stanice vyjet! Vždyť jsou Vánoce! chce se mi křičet, jenže autobus už míří do silnice a nabírá rychlost, a on bez dechu stojí na ulici a dívá se, jak odjíždíme. Vidím, jak mu v očích poráženecky pohasíná světlo, a protože jsou Vánoce a protože jsem se právě beznadějně zamilovala do neznámého na autobusové zastávce, pošlu mu osamělý polibek, opřu se čelem o sklo a dívám se za ním, dokud mi nezmizí z očí.

Pak mi to dojde. Krucinál. Proč jsem nevytrhla list z knížky toho chudáka přes uličku, nenapsala něco a neukázala mu to? To jsem mohla udělat. Mohla jsem dokonce napsat do páry na skle svoje číslo na mobil. Mohla jsem otevřít to mrňavé okýnko a křiknout na něj svoje jméno a adresu, nebo tak něco. Napadá mě spousta věcí, které jsem mohla a měla udělat, ale v tu chvíli jsem se na nic z toho nezmohla, protože jsem ho prostě nedokázala spustit z očí.

Pro přihlížející to musel být minutový němý film hodný Oscara. Od téhle chvíle, kdyby se mě někdo zeptal, jestli jsem se někdy zamilovala na první pohled, odpovím, že ano, na jednu úchvatnou minutu 21. prosince 2008.

2009

Novoroční předsevzetí

Letos jen dvě, ale zato velká, skvostná a naprosto geniální.

- 1) Najít jeho, toho kluka z autobusové zastávky.
- 2) Najít si první pořádnou práci v časopise.

Sakra. Měla jsem je napsat tužkou, protože pak bych je mohla vygumovat a přepsat v opačném pořadí. V ideálním případě bych si chtěla nejdřív najít místo v nějakém úchvatně fantastickém časopise a pak čirou náhodou narazit v kavárně na tohohle kluka. Držela bych v ruce něco zdravého k obědu a on by mi to nedopatřením vyrazil a pak by zvedl oči a řekl: „Á, to jsi ty. Konečně.“

Načež bychom nechali oběd obědem a šli se radši projít do parku, protože bychom ztratili chuť k jídlu, ale našli svoji životní lásku.

Tak či onak, to je všechno. Držte mi palce.

20. března

Laurie

„Není to on? Na mě aspoň působí vyloženě autobusově.“

Sleduju Sařin pohled na opačnou stranu pátečně našlapaného baru. Navykly jsme si dělat to pokaždé, když spolu někam vyrazíme – prohlížíme tváře v davu lidí a pátráme po „klukovi z autobusu“, jak ho Sara pokřtila, když jsme si v lednu porovnaly svoje vánoční zápisky. Její rodinné oslavy v Yorku vyzněly z jejího líčení mnohem divočeji než naše útulné slavení v Birminghamu, které se točilo převážně kolem jídla, ale obě jsme se vrátily do zimní reality Londýna plné novoroční nostalgie. Já vyrukovala se svou usleznou historkou o „lásce na první pohled“ a hned jsem toho zalitovala. Ne snad, že bych se Saře nechtěla svěřovat, šlo spíš o to, že od první vteřiny byla pátráním po tom klukovi posedlá ještě víc než já. A já se z něj zatím můžu v tichosti pominout.

„Kterej?“ Mračím se na moře lidí, převážně na týly neznámých hlav. Sara nakrčí nos a přemýšlí, jak mi dotyčného co nejlíp přiblížit.

„Tamhle, uprostřed, vedle té ženský v modrých šatech.“

Jí si všimnu snáz. Hladoučká rovná opona skoro bílých blond vlasů hází odlesky, protože žena zaklání hlavu a směje se na chlápka nad sebou.

Výška skoro odpovídá. I vlasy vypadají podobně a křivka ramen v tmavé košili je mi až nepříjemně povědomá. Může to být kdokoli, ale může to být i kluk z autobusu. Čím víc si ho prohlížím, tím jsem si jistější, že hledání je u konce.

„Já nevím,“ řeknu a tajím dech, protože jsme si tak blízko jako ještě nikdy. Popisovala jsem ho Saře tolikrát, že nejspíš ví, jak vypadá, líp než já. Chci se přisunout blíž. Vlastně se už začínám sunout, ale vtom mi Sara položí dlaň na paži a zarazí mě, protože on zrovna sklání hlavu a začíná ožihávat obličej blondýně, z níž se v tu ránu stává nejprotivnější osoba na planetě.

Božíčku, mně se zdá, že je to on! Ne! Takhle to přece nemůže proběhnout. Přehrávám si nejrůznější varianty téhle scény noc co noc, jen co zavřu oči, a nikdy, opakuju *nikdy* to nekončí takhle. Někdy je v nějakém baru s partičkou kamarádů, někdy je sám v kavárně a čte si, ale rozhodně se ještě nestalo, že by měl přítelkyni a muchloval se s ní, div z ní nevymačká ten její blondatě pableskující život.

„Do prdele,“ zamumlá Sara a vtiskne mi do dlaně skleničku vína. Přihlížíme, jak se polibek táhne donekonečna. A dál. Probož, to ti lidi nemají žádné zábrany? Rukama jí teď provádí vzadu na těle tak důkladnou masáž, že je to jasně přes čáru i na přecpaný bar. „Trochu slušnosti, lidi,“ zavrčí Sara. „Hele, on stejně není tvůj typ, Lu.“

Jsem zdrcená. Jsem tak zdrcená, že do sebe kopnu plnou skleničku chlazeného vína. Zachvěju se.

„Já už bych chtěla jít,“ řeknu a mám co dělat, abych se nerozbrečela. Vtom se přestanou líbat, ona si upraví šaty, on jí něco zamumlá do ucha a pak se otočí a míří přímo k nám.

V tu chvíli je to jasné. Protáhne se kolem nás a já se div nerozsměju nahlas, jak závrtně se mi uleví.

„To není on,“ šeptám. „Vlastně se mu skoro ani nepodobá.“

Sara zakroučí očima a vyfoukne dech, který nejspíš zadržovala bůhvíjak dlouho. „Ježíši, to mi spad kámen ze srdce. Takovej slizoun. Víš ty vůbec, že jsem mu teď málem podrazila nohy?“

Má pravdu. Chlápek, který právě proplul kolem nás, div nepuknul vlastní důležitostí. Hřbetem ruky si otíral z pusy červenou rtěnku a se samolibým, spokojeným úsměvem mířil na záchod.

Bože, potřebuju se napít. Pátrání po klukovi z autobusu probíhá tři měsíce. Doufám, že ho najdu co nejdřív, jinak skončím na odvykačce.

Později doma v Delancey Street skopneme z nohou střevice a svalíme se na gauč.

„Něco ti povím,“ začne Sara, rozvalená na opačném konci pohovky. „Nastoupil k nám do práce nový kluk, podle mě by se ti možná líbil.“

„Já chci jen toho z autobusu,“ vzdychnu jako v kostýmním melodramatu.

„Ale co když ho najdeš a bude to kretén?“ namítne. Zkušenost z dnešního baru očividně zapůsobila i na ni.

„Myslíš, že bych měla s tím hledáním přestat?“ zeptám se, zvednu těžkou hlavu z područky gauče a dívám se na ni. Rozhodí do široka rukama a nechá je tak.

„Já jen říkám, že potřebuješ záložní plán.“

„Pro případ, že je to kretén?“

Zvedne oba palce, nejspíš proto, že zvednout hlavu je moc velká námaha.

„Pro případ, že je to super ultra ultimátní megačurák,“ opáčí. „Nebo že třeba má holku. Nebo, Lu, šmarjá, vždyť on může být i ženatý.“

Zalapám po dechu. Doslova. „To ne!“ vyhrknu. „Je nezadaný, je úžasnej a někde tam je a čeká, až ho najdu.“ Jsem o tom přesvědčená se vši opileckou opravdovostí. „Třeba mě dokonce taky hledá.“

Sara se opře o lokty a zadívá se na mě, dlouhé rudé kadeře unavené a řasenku závěrem večera rozmazanou.

„Já jen říkám, že máme, že ty třeba máš nerealistický očekávání a že musíš, musíme, postupovat obezřetnějc, to je všechno.“

Vím, že má pravdu. Prve v tom baru se mi div nezastavilo srdce.

Chvíli se na sebe díváme a pak mě poplácá po noze. „Najdeme ho,“ řekne. Je to ten nejprostší projev solidarity, ale protože jsem zkárovaná, mám najednou knedlík v krku.

„Slibuješ?“

Přikývne, rukou naznačí nad srdcem kříž a mně vyletí z krku mohutný usoplený vzlyk, protože jsem unavená a nalitá a protože si občas těžko vybavuju, jak ten kluk z autobusu vypadá, a mám strach, že to jednou zapomenou úplně.

Sara se posadí a rukávem košile mi otře slzy.

„Nebreč, Lu,“ šeptá mi. „Budeme hledat, dokud ho nenajdeme.“

Přikývnu a natáhnu se s pohledem upřeným do stropu, který nám domácí slibuje dát vymalovat už od chvíle, kdy jsme se sem před lety nastěhovaly. „Budeme. A on bude skvělejší.“

Zmlkne a pak neurčitě zamává špičatým prstem nad hlavou. „To bych mu doporučovala. Jinak mu vyryju přímo do čela nápis Kretén.“

Přikývnu. Umím si její oddanosti vážit a taky ji oplácet. „Rezavým skalpelem,“ dodám, abych tu ohavnou představu ještě vyšperkovala.

„Takže se mu zanítí a upadne mu hlava,“ zamumlá Sara.

Zavřu oči a tiše se zasměju. Dokud nenajdu kluka z autobusu, připadá lví podíl mojí náklonnosti Saře.

24. října

Laurie

„Podle mě je to paráda,“ řekne Sara a poodstoupí, aby se mohla naším dílem pokochat. Celý víkend jsme věnovaly malování našeho maličkého obývacího a obě jsme začákané barvou a zaprášené. Už jsme skoro hotové a já cítím hřejivé uspokojení. Škoda jen, že mě ta ničemná práce v hotelu neuspokojuje aspoň z poloviny tolik.

„Doufám, že se to bude domácím líbit,“ poznamenám. Nemáme dovoleno provádět jakékoli hmotné změny, ale nechápu, proč by mu mělo vadit, když něco vylepšíme.

„Měl by nám za to ještě zaplatit,“ prohlásí Sara s rukama na bocích. Má na sobě ušitý lacláče a zářivě růžové tílko, jehož odstín se divoce tluče s jejími vlasy. „Právě jsme zvýšily hodnotu jeho bytu. Každýmu se líběj víc prkna než olezlej koberec.“

Zasměju se, protože si vybavím scénu jak z grotesky, když jsme se pokoušely dostat srolovaný koberec z našeho nejvyššího patra po schodech dolů. Než jsme se propracovaly do přízemí, byly jsme zpoceně jak horníci, nadávaly jsme jako dlaždiči a obě jsme byly obalené kousky vydrolené pěny z rubu koberce. Hodily jsme ho do kontejneru u sousedů a vítězoslavně si plácly rukou. Ten kontejner tu beztak stojí celou věčnost, napůl zanesený vším možným, takže si podle mě ničeho nevšimnou.

Stará dubová podlaha krásně prokoukla. Bylo znát, že si v předchozích letech někdo dal tu práci a celou ji zrestauroval, než ji náš současný domácí schoval pod tu vzorovanou obludnost. Všechna prkna jsme bez ohledu na bolavé ruce důkladně vydrbaly a stálo

to za to, jak konstatujeme, když teď hledíme na ten příjemný prosvětlený pokoj s čerstvě nabílenými stěnami a velkými starými okny. Náš dům je unavená budova s velkolepými kostmi, když si člověk odmyslí štukové rádobyumění na stropě. Přidaly jsme laciný kobereček a nesourodý nábytek zakryly přehozy z našich ložnic, zkrátka a dobře, podle mého názoru jsme nadělaly za málo peněz víc než spoustu muziky.

„Bohémská elegance,“ prohlásí Sara.

„Máš ve vlasech barvu,“ říkám. Dotknu se vršku vlastní hlavy, abych jí ukázala kde, a v tu ránu mám ve vlasech další cákanec.

„Ty taky,“ zasměje se a podívá se na hodinky. „Fish and chips?“

Sara má metabolismus jako kůň. Je to jedna z věcí, které na ní mám nejradši, protože se díky tomu můžu cpát dorty a necítit se provinile. Přikývnu, protože umírám hlady. „Jdeme na to.“

O půl hodiny později sedíme na pohovce, na kolenou rozložené jídlo a připijíme si na náš fantastický obývací.

„Měly bysme seknout s prací a proslavit se jako televizní rád-
kyně přes rekonstrukce,“ napadne Saru.

„To by byla pecka,“ přikývnu. „Domov jako klícka s Laurie a Sarou.“

Zarazí se s vidličkou na půl cesty. „Domov jako klícka se Sarou a Laurie.“

„S Laurie a Sarou zní líp,“ ušklíbnu se. „Víš, že mám pravdu. A navíc jsem starší, takže je jen fér, abych byla první.“

Tenhle vtípek si nikdy nenechám ujít. Narodila jsem se o pár měsíců dřív než Sara, a když se naskytne příležitost, vždycky ji tím patřičně usadím. Vyprskne pivo a já se sehnu a seberu svou láhev z podlahy.

„Bacha na prkna!“

„Dala jsem si pod něj podtácek,“ opáčím vzosně.

Nakloní se a prohlíží si můj improvizovaný podtácek vyrobený ze slevového letáku místní samoobsluhy.

„Proboha, Lu,“ řekne pomalu. „Z nás jsou teď paničky s podtáckama.“

Polknu a zádumčivě se na ni podívám. „Znamená to, že spolu zestárneme a pořídíme si kočky?“

Přikývne. „Myslím, že ano.“

„Proč ne, ostatně,“ zabrbám. „Můj milostnej život je oficiálně po smrti.“

Sara zmuchlá obal od jídla. „Za to si můžeš sama,“ řekne.

Tím samozřejmě naráží na kluka z autobusu. Touhle dobou už je z něj takřka legenda a já jsem v pokušení to všechno vzdát. Deset měsíců je dost dlouhá doba na pátrání po úplně cizím člověku, když se přitom můžete chytit jen nepříliš velké naděje, že není zadaný, má o vás zájem a není masový vrah. Sara je důraznou zastánkyní názoru, že bych se měla posunout dál, čímž chce říct, že si mám najít někoho jiného, než ze mě bude jeptiška. Víím, že má pravdu, ale moje srdce ještě není ochotné to vzdát. Ten pocit, když jsme si hleděli do očí – ten jsem nikdy dřív nepoznala.

„Za tu dobu jsi mohla procestovat celý svět,“ říká Sara. „Jen si představ, kolik skvělejších mužských jsi při tom mohla ojet. A až budeš stará, mohla bys vnoučatům vyprávět o Robertovi z Itálie a Vladovi z Ruska.“

„Já žádný vnoučata ani děti mít nebudu. Budu navěky marně hledat kluka z autobusu a místo dětí si s tebou pořídím kočky,“ řeknu já. „Založíme si útulek a dostaneme od královny metál za zásluhy o kočky.“

Sara se směje, ale z pohledu jí čtu, že nastal čas všechny sny o klukovi z autobusu pustit z hlavy a nechat ho plavat.

„Zrovna jsem si vzpomněla, že mám na kočky alergii,“ poznamená. „Ale stejně mě máš ráda, vidíš, že jo?“

S povzdechem se natáhnu pro pivo. „Tím naše dohoda padá, je mi líto. Najdi si někoho jinýho, Saro, my dvě si nejsme souzený.“

Ušklíbne se. „Příští týden mám rande.“

Chytnu se za srdce. „To ses z toho dostala hodně rychle.“

„Potkala jsem se s ním ve výtahu. Držela jsem ho v šachu tlačítkem zastavení, dokud si nedal říct a nepozval mě.“

Vážně bych se měla od Sary učit, jak na život. Sara ví, co chce, když to vidí, a chmátne po tom oběma rukama. Už po milionté si říkám, co bych dala za to, kdybych měla kuráž vystoupit tehdy z autobusu. Jenže skutečnost je taková, že jsem ji neměla. Možná je načase vzít rozum do hrsti, přestat toho kluka hledat a pokaždé opile obřečet, když to nevyjde. Na světě jsou i jiní muži. Měla bych si vzít za životní motto poučku „Co by udělala Sara?“. Ta by rozhodně neztratila rok života planým toužením.

„Nekoupíme na tu zeď nějaký obraz?“ řekne s pohledem upřeným na prázdné místo nad krbem.

Přikývnu. „Jo. Proč ne? Obraz s kočkama?“

Zasměje se a hodí mi na hlavu zmuchlaný papír od hranolků.

18. prosince

Laurie

„Až se večer seznámíš s Davidem, pokus se zdržet všech unáhle-
nejch rozhodnutí, ano? Na první pohled ti nejspíš nebude připá-
dat jako tvůj typ, ale věř mi, je s ním ohromná sranda. A je hod-
nej, Laurie. Představ si, onehdá mi na schůzi přenechal svou židli.
Kolik znáš chlapů, kteří udělají něco takovýho?“ Sara odříkává ce-
lou tuhle řeč na kolenou, zatímco vytahuje zaprášené skleničky
ze zadních koutů skříňky v kuchyni našeho maličkého sdíleného
bytu.

Horečně pátrám, co odpovědět, a popravdě, moc toho není.
„Dneska ráno mi ten chlápek z bytu v přízemí uhnul s kolem,
abych mohla vyjít ze dveří. Počítá se to?“

„Myslíš toho, co nám otevírá poštu a každéj víkend za ním
na chodbě zůstává cestička ze studenýho kebabu?“

Potichu se zasměju a naložím skleničky do horké napěněné
vody. Dneska večer pořádáme tradiční vánoční večírek. Začaly
jsme s tím, když jsme se nastěhovaly do Delancey Street, a ani je-
den rok jsme nevynechaly. Sice si namlouváme, že tenhle bude
mnohem kultivovanější, když už nechodíme na vysokou, ale stej-
ně to dopadne v zásadě tak, že se sem slezou studenti a pár kolegů,
budou pít laciné víno, diskutovat o věcech, kterým nerozumíme,
a já, jestli to dobře chápu, bych si měla začít s jakýmsi Davidem,
který se ke mně podle Sary dokonale hodí. Ne že by to bylo po-
prvé. Moje nejlepší kamarádka si o sobě myslí, že je skvělá do-
hazovačka, a už na vysoké se párkrát pokusila tuhle dovednost

uplatnit. První kandidát, Mark, nebo možná Mike, dorazil v běžeckých kraťasech, ačkoli byla třeskatá zima, a celou večeri se pokoušel vymluvit mi cokoli, co by se muselo v posilovně spalovat víc než hodinu. Já jsem nicméně na sladké, takže pokud šlo o mě, jediné, co bych z jídelníčku vynechala, byl Mike. Nebo Mark. To je jedno. Na Sařinu obhajobu musím říct, že se maličko podobal Bradu Pittovi, když člověk přimhouřil oči a podíval se na něj v temné místnosti koutkem oka. Což jsem, přiznávám, udělala. Normálně nemívám ve zvyku vyspat se s klukem na prvním rande, ale měla jsem pocit, že kvůli Saře bych to s ním měla zkusit.

Její druhá nabídka, Fraser, byl o maličko lepší, proto si ho aspoň pamatuju jménem. Byl to ten zdaleka nejkovanější Skot, jakého jsem kdy potkala. Byl Skot natolik, že jsem mu rozuměla stěží padesát procent toho, co říkal. Nevzpomínám si, že by se výslovně zmínil o dudech, ale nepřekvapilo by mě, kdyby je měl pod sakem schované. Vyváděl mě z míry i jeho motýlek s tartanovým vzorem, ale s tím vším bych se dokázala smířit. Jeho zkáza přišla až později, na konci schůzky. Doprovodil mě domů do Delancey Street a pak mě políbil způsobem, jakým se obvykle provádí umělé dýchání. Umělé dýchání s enormním množstvím slin. Jen co jsem se dostala do bytu, zaběhla jsem do koupelny a v zrcadle si ověřila, že skutečně vypadám, jako bych se cimala s dogou. V dešti.

Ne snad že bych za sebou měla bůhvíjak oslnivé portfolio mužů. S výjimkou Lewise, se kterým jsem ještě na střední chodila hodně dlouho, to vypadá, že se nějak nemůžu trefit. Tři schůzky, čtyři, někdy dokonce pět, a pak všechno nevyhnutelně vyšumí do ztracena. Občas si říkám, jestli mít oslnivou kamarádku, jako je Sara, nemá i svoje stinné stránky: muži pak mají ohledně žen nerealistická očekávání. Kdybych ji neměla tak ráda, nejspíš bych jí vyškrábala oči.

Tak či onak, možná jsem hloupá, ale věděla jsem, že žádný z těch mužů nebyl ten pravý. Jsem nenapravitelná romantička. Zásadně odpovídám, že můj ideální partner na večeri by byla Nora Ephronová, a ze všeho nejdřív bych se jí zeptala, jestli správní kluci opravdu líbají takhle děsně. Víte, jak to myslím. Nepřestávám doufat, že se z některého toho žabáka jednoho dne vyklubе princ. Nebo tak něco.

Kdo ví, co bude zač tenhle David. Třeba to do třetice vyjde. Nečekám zázraky. Možná bude moje životní láska, možná bude úplně děsný, ale tak či onak, rozhodně jsem zvědavá a nemám ani v nejmenším nic proti tomu trochu se odvázat. Za poslední rok k tomu moc příležitostí nebylo. Obě nás vykojelo, když jsme musely z útulného univerzitního světa vykročit do pracovní reality. Saře se to, nutno říct, povedlo líp. V podstatě si to nakráčela rovnou na místo v regionální televizní stanici, kdežto já ještě pořád dělám v recepci hotelu. Ano, navzdory svému novoročnímu předsevzetí namouduši nepracuju v zaměstnání svých snů. Ale bylo to buď tohle, nebo návrat zpátky do Birminghamu, a já se bojím, že kdybych odešla z Londýna, už se do něj víckrát nedostanu. Sara na tom vždycky byla líp. Je společenská, kdežto já jsem v tomhle ohledu spíš trdlo, takže pohovory obvykle nedopadají nijak skvěle.

Dneska večer to ale bude jinak. Jsem odhodlaná ztřískat se tak, že společenská neobratnost vůbec nepřipadá v úvahu. Koneckonců, máme před sebou nárazník v podobě Nového roku, díky němuž se na všechny alkoholem podpořené nepatřičnosti zapomenе. Znáte to – co na tom, tohle se přece stalo vloni, prokristapána. Přece jsme se už někam posunuli!

Dneska večer se navíc seznámím se Sařiným novým přítelem. Znají se už několik týdnů, ale z jakéhosi důvodu budu mít příležitost spatřit ho naživo v celé jeho pravděpodobně oslnivé kráse

teprve dneska. Slyšela jsem o něm ale dost, aby to vydalo na knihu. K jeho smůle už dopředu vím, že v posteli je hotový bůh a že Sara je pevně přesvědčená, že s ním bude mít děti a bude jeho ženou, jen co se její nastávající stane hvězdnou mediální celebritou, k čemuž má nepochybně našlápnuto. Skoro je mi ho líto, že má ve čtyřiaadvaceti přesně naplánovanou budoucnost na deset let dopředu. Ale zase jde o Saru. I kdyby byl sebeskvělejší, pořád je to on, kdo má štěstí.

Sara o něm mele v jednom kuse. Jako například teď, kdy mi líčí jejich bujarý sexuální život do větších detailů, než by mi bylo milé.

Zvednu ruku z mýdlové vody, abych ji zarazila, a z prstů se mi rozletí bublinky, jako když dítě mávne ve vzduchu kouzelnou hůlkou. „Dobře, dobře, tak už toho prosím tě nech. Vynasnažím se, abych se neudělala, jen co konečně spočinu pohledem na tvým budoucím manželovi.“

„Ale tohle mu radši nevykládej, buď tak hodná,“ zakření se Sara. „To o tom budoucím manželovi. Protože on to ještě neví a mohlo by ho to, víš co, trochu zaskočit.“

„Myslíš?“ opáčím s kamennou tváří.

„Bude lepší, když bude mít za pár let dojem, že je to jeho vlastní geniální nápad.“ Zvedne se a opráší si kolena džínu.

Přikývnu. Jak znám Saru, a znám ji dobře, omotá si ho kolem prstu tak, že ji s největší radostí spontánně požádá o ruku, jen co Sara usoudí, že je na to pravý čas. Znáte ten typ lidí, který jako by k sobě všechny přitahoval? Ty výjimečné, energii vyzařující bytosti, jejichž aura vábí lidi na jejich oběžnou dráhu? Sara je přesně taková. Ale jestli máte dojem, že to zní nesnesitelně, jste na omylu.

Poprvé jsem ji potkala právě tady. Bylo to první rok na vysoké a já se rozhodla zkusit místo kolejí jeden z univerzitních podnájmů, shodou okolností právě tenhle. Je to vysoký starý dům rozdělený na tři obytné jednotky: dva větší byty dole a naše

podkrovní mansarda usazená nahoře jako nějaký rozmařilý doplněk. Když jsem to tu prvně uviděla, samozřejmě s růžovými brýlemi na nose, byla jsem úplně u vytržení. Znáte ten byteček, co v něm bydlí Bridget Jonesová? Tak tenhle vypadal podobně, jen byl ošuntělejší a ne tak elegantní, a já v něm měla bydlet s nějakým úplně cizím člověkem, protože sama bych nájem nezvládla. Nebyly to ale zápory, které by mě mohly odradit od podepsání smlouvy. Jednoho cizího člověka zvládnou snáz než hlučnou, přečpanou kolej plnou cizích lidí. Dodneška si pamatuju, jak jsem v den stěhování vlekla všechn svůj majetek do posledního patra a přitom doufala, že moje nová spolubydlící nerozmetá moje bridgetjonesovské představy na kousíčky.

Nechala mi na dveřích vzkaz na uvítanou. Na zadní straně použité obálky stálo velkým rozmáchlým červeným písmem tohle:

*Milá nová spolubydlo,
jdu koupit laciný bublinky na oslavu našeho nového domova.
Jestli chceš, klidně si vem ten větší pokoj, já se beztak radši držím
ve vrhací vzdálenosti od záchoda!*

S x

A bylo to. Měla mě na lopatě, ještě než jsem ji poprvé uviděla. Ve spoustě věcí jsme každá jiná, ale toho, v čem si sedneme, je dost a dost na to, abychom si v tu ránu padly do noty. Sara je prototyp úžasnosti, vlny vlasů rudých jak hasičské auto jí sahají skoro až pod zadek, má nádhernou postavu a je jí přitom totálně fuk, jak vypadá.

Normálně bych si vedle krásky jako ona připadala jako ošklivá sestra, ale se Sarou se prostě nemůžete cítit špatně. První, co mi ten den řekla, když se vrátila z krámu na rohu, bylo: „Kruciprdel, ty vypadáš přesně jako Elizabeth Taylorová. Budeme si

muset opatřit pořádněj zámek na dveře, jinak způsobíme pouliční bouře.“

Samozřejmě přeháněla. Nijak zvlášť se Elizabeth Taylorové nepodobám. Za tmavé vlasy a modré oči vděčím babičce z matčiny strany, která byla kolem dvaceti poměrně známá baletka, jak o tom svědčí dochované programy a zrnité výstřižky z novin. Ale vždycky jsem se viděla spíš jako nepovedená Pařížanka. Zdédila jsem babiččinu postavu, ale ne její ladnost, a její elegantní hnědý drdol se v mém případě změnil v chumel kudrn stíhaných jedním elektrickým výbojem za druhým. Kromě toho nepřichází v úvahu, že bych kdy měla disciplínu potřebnou k tanci. Na to jsem příliš závislá na čokoládových sušenkách. Jakmile mi můj metabolismus sečte a podtrhne, co mu dlužím, je se mnou konec.

Sara o nás z legrace mluví jako o děvce a princezně. Ve skutečnosti ale v sobě nemá ani špetku děvkovitosti a já mám co do způsobů k princezně taky pořádně daleko. Jak říkám, obě jsme se sešly tak nějak uprostřed a užijeme si spolu spoustu srandy. Jestli já jsem Thelma, ona je Louise, a právě proto mě trochu vyvádí z míry, že se najednou bezhlavě zabouchla do chlapíka, kterého jsem ještě ani neviděla, natož odsouhlasila.

„Myslíš, že máme dost pití?“ ptá se teď a kriticky přejíždí pohledem po řadě láhví vyrovnaných na kuchyňské lince. Nedá se říct, že by to byla nějak vybraná nabídka, je to prostě víno a voda z akčních výprodejů v samoškách. Nakupovaly a schraňovaly jsme je tři měsíce, abychom měly jistotu, že náš večírek bude z těch, na které se nezapomíná.

Nebo možná spíš z těch, které si nikdo nepamatuje.

„Hromady. Lidi ostatně taky nějakou fľašku přinesou,“ odpovídám. „Bude to super.“ Zakručí mi v břiše a já si vzpomenu, že od snídaně ani jedna z nás nejedla.

„Slyšelás to,“ poznamenám a tŕu si břicho. „Moje vnitřnosti tě právě požádaly, abys nám udělala tajemství DS.“

Sařiny sendviče jsou u nás v Delancey Street hotová legenda. To ona mě seznámila se svatou snídaňovou trojicí sestávající ze slaniny, řepy a žampionů a trvalo nám skoro dva roky, než jsme dovedly k dokonalosti naši hlavní specialitu, tajemství DS, pojmenované podle našeho bytu.

Zasměje se a obrátí oči ke stropu. „Můžeš ho přece udělat sama.“

„Tak jako ty ne.“

Krapítek se nadme pýchou a otevře lednici. „To je pravda.“

Dívám se, jak vrství na sebe plátky kuřete a plísňového sýra a přidává listy salátu, majonézu a brusinky v přesném poměru, ke kterému mám ještě daleko. Víím, že to zní příšerně, ale není, věřte mi. Možná to není obvyklá studentská strava, ale ode dne, kdy jsme ještě na vysoké objevily tuhle fantastickou kombinaci, dobře si hlídáme, aby nám v lednici nechyběla žádná ze základních ingrediencí. V podstatě se živíme hlavně tímhle. Plus zmrzlinou a laciným vínem.

„Hlavní jsou ty brusinky,“ poznamenám po prvním soustu.

„Hlavní je množství,“ odporuje Sara. „Když dáš moc brusinek, je z toho v podstatě chleba s marmeládou. Když to přeženeš se sýrem, je to jako olizovat špinavý ponožky po pubertákovi.“

Zvednu sendvič a chystám se zakousnout podruhé, ale Sara se ke mně vrhne a strhne mi ruku od pusy. „Počkej. Musíme se napít, ať se dostaneme do patřičný nálady.“

Zasténám, protože se natáhne po dvou panákovkách a mně je jasné, co přijde. Potutelně se směje a sahá dozadu do skřínky, kde se za krabicemi vložek skrývá zaprášená láhev.

„Chcanky mnichů,“ oznámí a oběma nám slavnostně nalije. Neboli benediktinka, jak se správně jmenuje tenhle starý bylinný

likér, ke kterému jsme přišly spolu s bytem. Na láhvi se píše, že jde o speciální tajnou směs bylin a koření, a když jsme nedlouho po nastěhování poprvé ochutnaly obsah, shodly jsme se, že k těm tajným přísadám téměř stoprocentně patří chcanky benediktinských mnichů. Dodneška si tu a tam, obvykle o Vánocích, každá skleničku dopřejeme a obě ten rituál stejnou měrou milujeme i nenávidíme.

„Kopni to tam,“ zazubí se Sara, postrčí skleničku po stole přede mě a posadí se. „Veselý Vánoce, Lu.“

Přitukneme si, hodíme obsah do sebe, praštíme prázdnou skleničkou o stůl a zašklebíme se.

„Není s létama o nic lepší,“ zašeptám. Cítím, jak se mi z patra loupe kůže.

„Raketový palivo,“ zachroptí Sara a rozesměje se. „Sněž si ten sendvič, zasloužila sis ho.“

V tichosti si pochutnáváme, a když dojíme, zaťuká Sara na okraj prázdného talíře.

„Tak si říkám, že když jsou ty Vánoce, mohly bysme si k tomu dát klobásu.“

Zavrtím hlavou. „S tajemstvím DS si nemůžeš jen tak zahrávat.“

„Většinu věcí v životě trochou choriza jen vylepšíš, Laurie.“ Významně nadzvedne obočí. „Kdo ví, třeba budeš mít večer kliku a uvidíš Davidovu klobásu.“

Vzhledem ke dvěma minulým zážitkům ze schůzek, které mi Sara dohodila, mě ta vyhlídka nechává celkem v klidu.

„Víš co?“ poznamenám a odložím talíře do dřezu. „Jdeme se nachystat, za chvíli jsou tady.“

Mám v sobě tři skleničky bílého vína a jsem dokonale uvolněná, když mě Sara najde a za ruku doslova vytáhne z kuchyně.

„Je tady,“ šeptá a drtí mi klouby prstů. „Pojď se s ním přivítat. Musíš se s ním seznámit hned teď.“

Omluvně se usměju na Davida a nechám se odvléct pryč. Začínám rozumět tomu, proč o něm Sara říkala, že se nezdá, ale možná se budu divit. Už mě několikrát rozesmál a stará se, abych měla pořád plnou skleničku. Vlastně jsem zrovna začínala uvažovat o menším zkušebním líbání. Je to sympaták a něčím mi připomíná Rosse z *Přátel*, ale jak zjišťuju, mnohem víc mě láká seznámit se se Sařiným protějškem, což znamená, že Ross z *Přátel* by se zítra zařadil na seznam politováníhodných omylů. Tenhle barometr funguje stejně spolehlivě jako všechny ostatní.

Sara mě táhne mezi rozesmátými, opilými kamarády a hromadou lidí, které jsme dost možná ani jedna nikdy neviděla, až dorazíme k jejímu příteli, který rozpačitě postává u dveří.

„Laurie,“ otočí se ke mně Sara, celá nervózní a rozzářená. „Tohle je Jack. Jacku, to je Laurie. Moje Laurie,“ dodá důrazně.

Otevřu pusu, abych ho pozdravila, a pak se mu podívám do obličeje. Srdce mi vyletí do krku a mám pocit, jako by mi někdo přiložil na prsa elektrody a pustil do mě plnou dávku. Nejsem schopná vydat ze sebe jediný zvuk.

Já ho znám.

Mám pocit, že jsem ho viděla ani ne před týdnem – poprvé a naposledy. Na tu chvilku před dvanácti měsíci, kdy se mi na horní plošině autobusu při pohledu na něj zastavilo srdce.

„Laurie.“ Vysloví moje jméno a mně je do pláče samou úlevou, že je konečně tady. Bude to znít šíleně, ale celý poslední rok jsem si přála náhodou ho potkat, doufala jsem, že na něj narazím. A teď je tady. Pásla jsem po něm pohledem v davech na ulicích, hledala jsem ho po barech a kavárnách. Skoro už jsem vzdala naděje, že

toho kluka z autobusu někdy najdu, ačkoli Sara tvrdí, že o něm bá-jím tak vytrvale, že by ho sama poznala.

Jak je vidět, není to pravda. Nejenže ho nepoznala, ještě mi ho představuje jako svou životní lásku.

Zelené. Má zelené oči. Po obvodu duhovek jasné zářivé jako mech na stromech a kolem panenek prosakuje hřejivá jantarová žluť. Ale to, co mi vyrazilo dech, není ani tak barva jeho očí jako pohled, kterým se na mě právě teď dívá. Užaslý záblesk poznání. Závratná čelní srážka. A v příštím okamžiku je ten dojem pryč a já si říkám, jestli se to doopravdy stalo, jestli to nebyla jen moje představa, odraz mé vlastní touhy.

„Jacku,“ vypravím ze sebe a napřáhnu ruku. *Jmenuje se Jack.* „Těší mě, že se poznáváme.“

Přikývne a po rtech mu přelétne plachý úsměv. „Laurie.“

Provinile šlehnu pohledem po Saře. Jsem si jistá, že musí vy-cítit, že něco není v pořádku, ale kdepak, jen stojí a zubí se na nás od ucha k uchu. Díkybohu za laciné víno.

Jack uchopí mou dlaň do své, teplé a silné, a pevně, skoro zdvo-řile s ní potřeše, jako bychom se potkali v zasedací místnosti, a ne na vánočním večírku.

Nevím, co si se sebou počít, protože nic z toho, co bych nejrad-ši udělala, se v tuhle chvíli absolutně nehodí. Jak jsem slíbila, ne-udělám se na místě, ale rozhodně se mi něco děje se srdcem. Jak se pro všechno na světě mohlo všechno takhle podělat? Nemůže patřit k Saře. Je můj. Je můj už celý rok.

„Není báječná?“

Sara mi položí ruku na kříž a předvádí mě, vlastně mě přímo tlačí do jeho objetí, protože si zoufale přeje, aby z nás byli nejlepší kamarádi. Jsem z toho úplně vyřízená.

Jack zakroučí očima a nervózně se zasměje, jako by mu nebylo úplně příjemné, jak moc se Sara snaží.

„Je přesně tak úžasná, jak jsi tvrdila,“ souhlasí, přikyvuje, jako by obdivoval kamarádovo nové auto, a když se na mě podívá, vlou- dí se mu do výrazu cosi, co hrozivě připomíná omluvu. Omlouvá se proto, že si na mě vzpomíná, nebo proto, že se Sara chová jako přespříliš horlivá tetička na svatbě?

„Laurie?“ Sara se zaměří na mě. „Není to ten nejúžasnější kluk na světě, jak jsem říkala?“ Směje se, je na něj pyšná. Má taky proč.

Přikývnu. Bolestivě polknu, a dokonce ze sebe vyrazím něco jako smích. „To rozhodně je.“

Protože Sara tak zoufale touží po tom, abychom si spolu rozuměli, Jack se poslušně nakloní a otře se mi rty o tvář. „Rád tě poznávám,“ říká. Mluví sytým hlasem, který se k němu dokonale hodí: čiší z něj klidné sebevědomí a vlídná, vědoucí inteligence. „Slyším o tobě v jednom kuse.“

Znovu se třaslavě zasměju. „Taky mi připadá, jako bych tě zna- la.“ A je to pravda, připadá mi, jako bych ho znala odjakživa. Nejradši bych pohnula tvář a přitiskla rty na ty jeho. Nejradši bych si ho vcukuletu odvěkla do pokoje a zavřela dveře, řekla mu, že ho miluju, shodila ze sebe šaty, zalezla s ním do postele a ponořila se do dřevité, čisté, teplé vůně jeho kůže.

Jsem ztracená. Nenávidím se. V zájmu zachování zdravého ro- zumu od něj udělám pár kroků zpátky a snažím se svoje bídné srd- ce přesvědčit, aby nebušilo hlasitěji než hudba.

„Něco k pití?“ nabídne Sara halasně a zvesela.

Jack přikývne, celý šťastný za záchranné lano.

„Laurie?“ Sara se na mě podívá. Chce, abych šla s nimi.

Maličko se zakloním a vyhlédnu do chodby směrem ke kou- pelně. Zvažuju, jak nutně se mi chce na záchod. „Přijdu za vámi.“ Musím někam pryč, dál od něj, dál od nich, dál od toho všeho.

V bezpečí koupelny prásknu dveřmi, svezu se na bok a s hlavou v dlaních lapám po dechu, abych se nerozbrečela.

Proboha, proboha. Proboha! Mám Saru neskonale ráda, je to moje sestra ve všem s výjimkou genů. Ale tohle... nevím, jak tímhle úskalím proplout, abych nepotopila loď s námi všemi na palubě. V prsou se mi rozhoří naděje. Představuju si, jak se k nim vrhám a chrlím na ně, jak to všechno doopravdy bylo, protože pak by si Sara uvědomila, že podvědomě ji k němu přitahovalo to, že v něm poznala kluka z autobusu. Pánbůh ví, že jsem jí ho popsala do posledního detailu. Prostě je to nedorozumění. Absurdita takových rozměrů, že se jí všichni od srdce zasmějeme! Ale... co dál? Sara zdvořile vyklidí pole a ten kluk bude můj, a co potom? Kristepane, ani si nejsem jistá, že mě poznal!

Křehká, směšná naděje se hroutí pod olověnou tíhou porážky a mě začíná přemáhat realita. Tohle nemůžu udělat. Jasně že to nejde. Ona nic netuší, panebože, a je ohromně šťastná. Září víc než ta podělaná kometa nad Betlémem. Možná jsou Vánoce, ale tohle je skutečný život, ne nějaký ucintaný hollywoodský film. Sara je moje nejlepší kamarádka, a i kdyby mě to mělo drtit bůhvíjak těžce a bůhvíjak dlouho, nikdy mě nikdo neuvidí mlčky, potají postávat s cedulí, na které bych Jackovi O'Marovi oznamovala, bez naděje a bez bližšího plánu, že pro mě je naprosto dokonalý a že ho moje zlomené srdce nikdy nepřestane milovat.

19. prosince

Jack

Kruci, že je ale nádherná, když spí!

V krku mám, jako by mi skrz něj někdo nakládal písek, a Sara mi dost možná přerazila nos, když jí včera v posteli padla hlava dozadu, ale v tuhle chvíli, když má šarlatové vlasy rozprostřené po ramenou, jako by se vznášela ve vodě, bych jí odpustil cokoli na světě. Vypadá jako malá mořská víla. Jakkoli uznávám, že je to dost úchylná představa.

Sklouznu z postele a hodím na sebe to, co je po ruce: Sařin župan. Je se vzorem ananasů, ale nemám tušení, kam se poděly moje šaty, a potřebuju si dojít pro prášky na hlavu. Vzhledem k tomu, jak vypadali poslední opozdilci, co se odsud pakovali, nedivil bych se, kdyby se jeden dva ještě váleli na podlaze v obýváku, a počítám, že ananasy se jich nedotknou tolik jako pohled na můj holý zadek. Sa-kra, taky by ten župan mohla mít delší. Ale co, budu hned zpátky.

„Vodu,“ zaskřehotá Sara a natáhne ke mně ruku, když se snažím protáhnout kolem pelesti.

„Já vím,“ zamumlám. Oči má ještě zavřené. Zvednu její paži a pečlivě ji zastrčím zpátky pod deku, načež zavrtní způsobem, který možná znamená *Děkuju* a možná taky *Proboha, pomoz mi přece*. Letmo ji políbím na čelo.

„Hned jsem zpátky,“ zašeptám, ale už zase zaplula do mlhovitý spánku. Ani se jí nedivím. Do pěti minut mám v úmyslu zalézt zpátky a pokračovat v tomtéž. Ještě chvíli se na ni dívám a pak potichu vycouvám z pokoje, zmáčknu kliku a zavřu.

„Jestli hledáš paracetamol, je v té skřínce nalevo.“

Na okamžik se zarazím, ztěžka polknu, otevřu skříňku a po chvíli přehrabování zahlédnu modrou krabičku.

„Čteš mi myšlenky,“ řeknu a obrátím se k Laurie. S vypětím sil nasadím nenucený úsměv, protože tohle je fakt pekelný trapas. Už jsem ji někdy viděl, myslím někdy dřív než včera večer. Naživo teda jen jednou, letmo, chvíli, ale v duchu se mi vybavila mnohem víckrát, čistě náhodou, v takových těch znepokojivě živých snech brzy po ránu, a vždycky jsem se vytrhnul ze spaní s tvrdým pérem a zklamaný. Nevím, jestli si na mě pamatuje. Proboha, doufám, že ne. Zvlášť když před ní teď stojím v ananasovém župánku, ze kterého mi div nelezou koule.

Tmavé vlasy má po ránu smotané do vysokého drdolu a vypadá, že ty prášky potřebuje stejně jako já. Podám jí krabičku.

Sara toho o své nejlepší kamarádce navykládala tolik, že jsem si v hlavě už předem vytvořil virtuální Laurie, ale všechno je jinak. Sara je nádherná, a tak jsem si z nedostatku fantazie představoval, že si vybírá stejně výrazné kamarádky, jako je sama, že budou hnízdit v kleci tady v podkroví jako dva exotičtí papoušci. Laurie není papoušek. Spíš je jako... Nevím, možná jako červenka. Má v sobě klid a vyzařuje z ní taková tichá, neokázalá spokojenost se sebou, díky níž je člověku v její společnosti dobře.

„Díky.“ Vezme prášky a pár si jich vymáčkne do dlaně.

Natočím sklenici vody a ona zachmuřeně zvedne skleničku, jako by říkala „Až do dna“, a velkým douškem pilulky spláchne.

„Tumáš,“ řekne, a než mi krabičku podá, spočítá, kolik prášků v balení zbývá. „Sara si dává –“

„Tři,“ skočím jí do řeči a ona přikývne.

„Tři.“

Připadá mi, jako bychom se předháněli, kdo zná Saru líp. Jasně že ona. My dva jsme spolu teprve asi měsíc, nebo jak dlouho, ale že

je to panečku jízda. Většinu času mám co dělat, abych jí stačil. Poprvé jsme se potkali v práci ve výtahu, zaseknul se, když jsme byli uvnitř jen my dva, a než se o čtvrt hodiny později dal zase do pohybu, věděl jsem tři věci. Zaprvé, že momentálně možná zaskakuje za reportéry v lokální televizní stanici, ale jednou jí bude svět ležet u nohou. Zadruhé, že ji zvu na oběd, jen co bude výtah zase v provozu, protože mi to řekla. Pro úplnost dodávám, že jsem to stejně chtěl udělat. A na závěr, jsem přesvědčený, že ten výtah zastavila sama a pak ho zase spustila, jen co dosáhla svého. Tenhle lehce brutální rys její povahy je hodně rajcovní.

„Pověděla mi toho o tobě spousty.“ Naplním konvici a zapnu ji.

„Řekla ti, jak mám ráda kafe?“

Zatímco mluví, sahá Laurie do kredence pro hrnky a já si znechuceně uvědomuju, že bezděčně sjíždím pohledem po jejím těle. Má na sobě pyžamo, takže je víc než řádně zahalená, ale stejně mi neujdou její plynulé pohyby, křivka jejího boku, tmavomodrý lak na nehtech u nohou.

„Ehm...“ Soustředím se na hledání lžičky a ona se natáhne přese mě, vytáhne šuplík a ukáže mi, kde jsou příbory.

„Mám,“ ohlásím a sáhnu dovnitř ve stejnou chvíli jako ona. Ucukne rukou, jako by se spálila, a zasměje se, aby tu prudkou reakci zakryla.

Odměřuju granule do hrnků a ona se zatím skrčí na židli a jednu nohu zastrčí pod sebe.

„Abych ti odpověděl na otázku, ne, Sara mi neřekla, jak máš ráda kafe, ale kdybych měl hádat, řekl bych...“ Otočím se, opřu se zády o linku a zadívám se na ni. „Řekl bych, že ho piješ silné. Dvě lžičky.“ Přimhouřím oči, ale dívá se na mě, ani nehne brvou. „Cukr,“ pokračuji a přejeďu si rukou po zátylku. „Bez cukru. Ráda bys, ale odpíráš si ho.“ Co to plácám za hovadiny? Chovám se, jako bych jí balil. To nedělám. Vážně ne. Poslední, co bych chtěl, je, aby

si o mně myslela, že jsem děvkař. Chci říct, pár holek už jsem samozřejmě vystřídal a s několika to bylo dokonce na hraně vážné známosti, ale to se Sarou je v něčem úplně jiná liga. Víc... nevím co. Vím jen to, že bych nechtěl, aby to v dohledné době skončilo.

Ušklíbne se a zavrtí hlavou. „Dvě kostky.“

„To si děláš srandu,“ zasměju se.

Pokrčí rameny. „Nedělám. Dávám si dva cukry. Někdy dva a půl, když mám náladu.“

Náladu na co? napadne mě. Kvůli čemu by měla potřebovat víc než dva cukry? Probůh, musím z téhle kuchyně co nejdřív vypadnout a vrátit se do postele. Mám pocit, že jsem nechal mozek ležet na polštáři.

„Vlastně si nakonec to kafe nedám,“ řekne Laurie a zvedne se. Sune se pozpátku ke dveřím a já nedokážu odhadnout, co má výraz v jejích unavených očích znamenat. Možná jsem ji urazil. Těžko říct. Možná je jen utahaná, nebo se užuž chystá vybuchnout. Občas na mě ženské takhle reagují.

Laurie

„Tak co? Co si myslíš?“

Těsně po čtvrté padnu vedle Sary na židli u bleděmodrého umakartového kuchyňského stolu. Konečně se nám povedlo uvést byt do aspoň přibližně obvyklého stavu a teď si s obřími hrnký kafe hýčkáme doznívající kocovinu. Vánoční stromek, který jsme před pár dny společně vyvlekly po schodech nahoru, stojí šejdrem a vypadá, jako by si ho vzala do parády banda koček, ale kromě

tohoto a několika rozbitých skleniček na víno jsme víceméně v normálu. Jacka jsem zaslechla odejít někdy kolem poledne – no dobře, nepovedlo se mi mít v téhle situaci navrch a dělat jakoby nic, takže jsem zpoza závěsu v ložnici sledovala, jak odchází ulicí, jako nějaký stalker z hororu.

„Šlo to dobře, ne?“ řeknu, jako bych nechápala Sařinu otázku. Hraju o čas.

Protočí oči, nejspíš přesvědčená, že ji schválně dopaluju. „Víš, co myslím. Co si myslíš o Jackovi?“

A je to tady. V našem vztahu se objevila prasklina tenká jako vlasek. Sara o ní nemá tušení, ale já musím vymyslet, jak to udělat, aby se nešířila dál a nestala se z ní propast, do které bychom se obě po hlavě zřítily. Uvědomuju si, že tohle je moje jediná, první a poslední šance kápnout božskou, jedinou příležitost, kterou buď využiju, nebo ne. Ale protože se na mě Sara dívá s takovou nadějí a protože touhle dobou už ani nevím, jestli jsem si to všechno jen nevymyslela, v duchu si slíbím, že o tom navěky pomlčím.

„Připadá mi... fajn,“ řeknu. Schválně zvolím pro nejneobyčejnějšího muže, jakého jsem kdy potkala, úplně obyčejné, nicneříkající slovo.

„Fajn?“ ušklíbne se Sara. „Laurie, fajn můžeš říct o chlupatejch pantoflích nebo, co já vím, o čokoládovým rohlíčku.“

Zlehka se zasměju. „Náhodou mám chlupatý pantofle moc ráda.“

„A já ujíždím na čokoládovejch rohlíčcích, ale Jack není čokoládovej rohlíček. Je...“ Zamyslí se a nedokončí větu.

Sněhová vločka na jazyku, chci jí navrhnout, nebo bublinky v luxusním šampaňském. „Moc fajn?“ Usměju se. „Je to lepší?“

„Zdaleka ne. On je... je kremrole se šlehačkou.“

Oplzle se zasměje, ale v očích má zasněžený, rozmlžený pohled. Myslím, že nejsem schopná poslouchat, jak mě přesvědčuje o Jackových kladech, a tak pokrčím rameny a pustím se do toho